

РЕШЕНИЕ

№ 5879

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 30.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **6481** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 233 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Х. Д. Д. срещу заповед рег. № з – 399 от 30.06.2011 г., издадена от началника на 01 Районно управление Полиция (РУП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗМВР във връзка с чл.227, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от ППЗМВР на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че не са му били изискани писмени обяснения във връзка с твърдяното дисциплинарно нарушение; че посочената в заповедта фактическа обстановка не кореспондира с посочените правни основания и че не е доказано наличието на нарушение на служебно задължение. Иска се отмяната на административния акт.

Ответната страна – началникът на 01 РУП - СДВР, представлявана от юрк. Б. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят заема длъжност по служебно правоотношение – полицай, група

„Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция” при 01 РУП – СДВР, категория Е – II степен.

Във връзка със сигнал от Я. С. – редактор в дирекция „Информация” – БНТ относно неправомерни действия на служители на 01 РУП – СДВР, касаещи задържането на лицето Р. Б. на 14.04.2011 г. е изготвена справка рег. № 3037 от 09.06.2011 г. от комисия, определена със заповед № I з – 1271 от 18.05.2011 г. на министъра на вътрешните работи, съдържаща резултатите от извършена проверка в 01 РУП – СДВР. Със справката Х. Д. Д. е запознат срещу подпис на 20.06.2011 г.

Приложени са писмени обяснения на оспорващия във връзка със справка рег. № 3037 от 09.06.2011 г., които са приети от дисциплинарно-наказващия орган с резолюция на 29.06.2011 г.

Със заповед № 3 – 399 от 30.06.2011 г. на началника на 01 РУП – СДВР на Х. Д. Д. – полицай, група „ООР”, сектор „Охранителна полиция” при 01 РУП – СДВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца за това, че на 14.04.2011 г. не е осигурил обаждане на задържания Д. В. К. до 08.00 часа съгласно чл. 63, ал. 2, т. 5, б. „г” от ППЗМВР и съгласно т. 74 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР – нарушение на етичните правила за поведение на държавните служители – чл.227, ал. 1, т. 12 от ППЗМВР.

Установява се, че на 13.04.2011 г. – 14.04.2011 г. за времето от 19.00 часа до 07.00 часа служителят Х. Д. Д. е бил в наряд с Ц. Х. П. – АП 17 с местонахождение – С..

На 14.04.2011 г. оспорващият е съставил заповед за задържане на лицето Д. В. К., което е задържано в 01 РУП в 00.50 часа и е освободен съответно в 16.20 часа. Х. Д. е извършил личен обиск на лицето, за което е съставен протокол, подписан от полицейския служител, задържаното лице и един свидетел. Задържаното лице е попълнило декларация, в която е посочено, че желае адвокат, има много здравословни проблеми, но не желае медицински преглед, желае баща му да бъде уведомен за задържането му. Декларацията не е подписана от задържаното лице. Отказът на Д. К. да подпише декларацията е удостоверен с подпис на свидетел.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, 16 състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото заповедта е връчена на служителя на 06.07.2011 г., като в нея е посочена възможността административният акт да бъде оспорван по административен ред пред непосредствено по-горестоящия орган, без да е посочено, че същият може да се обжалва по съдебен ред, срок за оспорването му и органът, пред който може да се оспорва. Жалбата на Х. Д. Д. срещу заповед рег. № з – 399 от 30.06.2011 г. е подадена направо пред АССГ с вх. № 16482 от 18.07.2011 г., което означава, че жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК. Жалбата е процесуално допустима, като разгледана по същество е и основателна.

При преценка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168 от АПК съдът извършва преценка дали административният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби, в установената от закона писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е законосъобразността на заповед рег. № з – 399 от 30.06.2011 г., издадена от началника на 01 РУП при СДВР, с която на основание чл.226, ал. 1, т. 3 и чл. 228, т. 3 във връзка с чл.224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и чл.227, ал. 1, т. 14 от ППЗМВР на Х. Д. Д. е наложено дисциплинарно

наказание „порицание” за срок от шест месеца.

Съдът намира, че възражението на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед е неоснователно. Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. Към датата на издаване на заповедта жалбоподателят заема длъжност по служебно правоотношение – категория Е – полицай в група „ООР” в 01 РУП - СДВР. Съгласно чл. 228, т. 4 от ЗМВР служителите на длъжност „началник на сектор” и приравнените на нея и по-висока налагат дисциплинарни наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1- т. 3. Съгласно заповед № І з – 3097 от 29.12.2010 г. на министъра на вътрешните работи (в сила от 01.01.2011 г.) началникът на РУП е по-висока длъжност от началник на сектор в РУП. Наказанието на жалбоподателя е по чл. 226, ал. 1, т. 3 ЗМВР (порицание за срок от 6 месеца), което означава, че е налице хипотезата на чл. 228, т. 4 от ЗМВР. В конкретния случай дисциплинарното наказание е наложено от началника на 01 РУП - СДВР, който е материално компетентен съгласно чл. 228, т. 4 от ЗМВР да налага наказания по чл.226, ал. 1, т. 1- т. 3 от ЗМВР.

Съдът намира, че не е нарушена нормата на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР. На 20.06.2011 г. Х. Д. е запознат със справка рег. № 3037 от 09.06.2011 г. на комисията и същият е дал писмени обяснения на 23.06.2011 г. Писмени обяснения са приети от дисциплинарно-наказващия орган с резолюция на 29.06.2011 г., преди датата на издаване на заповедта. Това означава, че правото на защита на наказаното лице не е накърнено и на същия е била осигурена възможността да даде писмени обяснения във връзка с твърдяното дисциплинарно нарушение.

Оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 246, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта е отразено, че съгласно цитираната справка е установено нарушение на служебната дисциплина от служители в 01 РУП – СДВР, изразяващи се в неспазване на нормативните изисквания при задържането на Д. В. К. на 14.04.2011 г. при провеждане на СПО на територията на 01 РУП – СДВР, като полицай Х. Д. Д. е нарушил служебната дисциплина, като не е осигурил обаждане на задържания Д. В. К. до 08.00 часа на 14.04.2011 г. съгласно чл.63, ал. 2, т. 5, б.”г” от ППЗМВР и съгласно т. 74 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР – нарушение на етичните правила за поведение на държавните служители – чл. 227, ал. 1, т. 12 от ППЗМВР.

От събраните по делото доказателства е видно, че оспорващият е бил в наряд заедно с Ц. П. на 13.04.2011 г. за времето от 19.00 часа до 07.00 часа като автопатрул. От горесцитираната справка се установява, че двамата полицейски служители от АП 17 са пристигнали на мястото на инцидента, описан в справката, където се намирали инспекторите В. и Г. и лицата Р. Б., К., Ф. и Ц.. При пристигането си в 01 РУП Х. Д. изготвил заповед за задържане на Д. К.. В декларацията си Д. К. е заявил, че желае баща му да бъде уведомен за задържането и е посочил телефонен номер.

Съобразно тези факти е прието, че служителят е извършил нарушение на служебната дисциплина, като не е осигурил телефонно обаждане на задържаното лице Д. К. до

08.00 часа на 14.04.2011 г. Не са налице надлежни доказателства, от които може да се направи извод за наличието на осъществено нарушение на служебните задължения от страна на служителя. Същият е бил в наряд като автопатрул до 07.00 часа на 14.04.2011 г. и не е спорно обстоятелството, че е изготвил заповедта за задържане на горепосоченото лице, но не се установява дали действително е осигурено осъществяването на поискания телефонен разговор от задържаното лице Д. К.. Освен това оспорващият е бил автопатрул и след изготвяне на документите по задържането задържаното лице е останало в дежурната част в 01 РУП – СДВР, като същият е бил освободен на 14.04.2011 г. в 16.20 часа, като е доказано, че оспорващият е бил в наряд като автопатрул до 07.00 часа, а не и след този час. Това обстоятелство не може да обоснове отговорността на служителя за посочения час в заповедта – 08.00 часа на 14.04.2011 г. От друга страна, от доказателствата по делото по категоричен начин се установява, че Х. Д. е упражнил правомощията си по закон в предвидените за това рамки, включително и във връзка с употребата на сила. На задържаното лице К. е разяснено правото му на адвокат, на лекар, на телефонно обаждане. Не са представени каквито и да било данни, че правото на Д. К. да осъществи поисканото телефонно обаждане е било осуетено от оспорващия, т.е. не са събрани изрични доказателства, че полицаи Х. Д. е извършил бездействие – неосигуряване на задържаното лице да осъществи поисканото телефонно обаждане. Посочването на това обстоятелство в изготвената от комисията справка относно резултатите от извършената проверка не означава, че е доказано осъществяването от фактическа страна на описаното в заповедта нарушение на служебната дисциплина от оспорващия.

От друга страна, съдът констатира, че като материалноправно основание за издаване на заповедта са посочени нормите на чл.224, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, съгласно които следва да са налице две нарушения: първото – неизпълнение на разпоредбите на закона и подзаконовите нормативни актове; и второто – неизпълнение на служебните задължения. Едновременно с това в мотивната част на заповедта е отразено, че служителят е извършил нарушение на т. 74 от Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР и е посочена нормата на чл.227, ал. 1, т. 12 от ППЗМВР, предвиждаща налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР.

За да бъдат изпълнени кумулативните изисквания за формата и съдържанието на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по чл.246 от ППЗМВР, в административния акт трябва да са посочени разпоредбите, които са нарушени и да е дадено пълно и точно описание на дисциплинарното нарушение. В процесния случай едновременно е налице позоваване на двете отделни нарушения – по чл.224, ал. 1, т.1 и по чл.224, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, без да е дадена точна квалификация на деянието.

Неспазването на етичните правила за поведение на служителите в МВР следва да бъде обвързано с неизпълнение на конкретно служебно задължение, за да се приеме, че е налице извършено нарушение на служебната дисциплина. Освен това изброяването на видовете нарушения в чл.227 от ППЗМВР, измежду които и това по т. 12 за неспазване на етичните правила за поведение на служителите в МВР, не обвързва дисциплинарно-наказващия орган да наложи дисциплинарно наказание „порицание”, а е необходимо органът да извърши преценка на тежестта на нарушението и евентуалните вредни последици и да посочи кое наказание би съответствало на извършеното дисциплинарно нарушение. В тази връзка е нарушена нормата на чл.229, ал. 2 от ЗМВР, като в заповедта липсват изложени мотиви какво обосновава извода за

налагане на служителя на дисциплинарно наказание „порицание”, а само е отразено, че е оценено цялостното поведение на държавния служител, съставляващо едно декларативно изявление. Не са обсъдени обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено нарушението, неговата тежест и дали са настъпили определени вредни последици. От приложената справка за извършената проверка в 01 РУП – СДВР е видно, че служителят Х. Д. Д. е упражнил правомощията си по закон при задържането на лицето Д. К. и не е ограничил основните му права освен правото на придвижване. Върху заповедта за задържане изрично е отразено от лицето е освободено в добро физическо и психическо здраве и няма претенции към органите на МВР. Следователно, не може да се приеме, че дисциплинарно-наказващият орган е изпълнил задължението по чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, за да определи конкретния вид и размер на дисциплинарно наказание.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. Д. Д. заповед рег. № з – 399 от 30.06.2011 г., издадена от началника на 01 Районно управление Полиция – СДВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и от връчването на препис от настоящия съдебен акт.

Административен съдия: